

جنگ بر سر خیابان

جهانخوار امریکا-اسرائیلی، سرخورده از نیم‌قرن توطئه‌های پنهانی و نیابتی، عاقبت نقاب از چهره انداخت و با تعرض به قلمرو ایران نیت خود را با صدای بلند آشکار کرد: تضمین منافع امریکا-اسرائیلی با یکپارچگی ملی و وحدت سرزمینی ایران ممکن نمی‌شود؛ تجزیه ایران چاره کار است. آخرین تدبیر ائتلاف شوم امریکا-اسرائیلی برای تجزیه قومی و جغرافیایی ایران، سرنگونی نظام مردمی آن از طریق تسخیر «خیابان» است. برای این مقصود در سال ۱۴۰۴ در سه مرحله توطئه تسخیر «خیابان» از سوی ائتلاف شیطان‌ی اجرا شد. ۲۳ خرداد باور داشت که در ادامه هجوم نظامی، مردم به «خیابان» خواهند ریخت و نظام سرنگون می‌شود. هجوم را انجام داد، اما مردم به خیابان نیامدند. بلکه وحدت ملی و حب وطن که در دلشان افزون گشته بود ادامه نبرد نظامی برای شیاطین را هم بی‌فایده ساخت. لذا تا توطئه‌ای دیگر تقاضای آتش‌بس کردند. ۱۸ دی نقشه عوض شد، زیرا در مرحله قبل نیروی خارجی موجب وحدت ملی شده بود. پس مزدوران داخلی را اجیر کردند تا در قالب گروه‌های چریکی به ترور کور در نقاط منتخب بپردازند؛ بدان امید که مردم ناراضی از گرانی‌های ناشی از سیاست‌های ارزی دولت به آنها بپیوندند، «خیابان» را تسخیر کرده و مقدمه سرنگونی نظام فراهم آید. با فراخوان رضا پهلوی گروه‌های ترور، جامعه را به آشوب کشیدند. راهبرد آنان خروج از دنیای مجازی و اعلام موجودیت در عالم واقع از طریق تسخیر «خیابان» بود. بدان امید که با جرقه گروه‌های ترور، مردم ناراضی به «خیابان» خواهند آمد و موقعیت مناسب برای مداخله نظامی خارجی فراهم می‌شود تا از دو سو نظام را محاصره و ساقط کنند. در عمل اما، با فاصله یک روز و اندی از غلبه ترور بر خیابان، نیروهای انتظامی وارد میدان شدند و رویارویی دو گروه، اگر چه به تلفات سنگین دو طرف و مردم بیگناه انجامید، اما مانع تصرف «خیابان» شد و مقدمه ورود قوای بیگانه محقق نشد. در گام سوم، تحلیل دشمن امریکا-اسرائیلی همچنان مبتنی بر تسخیر «خیابان» بود. تصورشان آن بود که در مرحله قبل، سرکوب نظامی گروه‌های ترور مانع تکمیل نقشه بوده است. لذا این بار اقدام نظامی محدود را نقطه شروع قرار دادند تا مرحله ترور و آشوب در خلاء قدرت پس از آن آغاز شود. ۹ اسفند جنگ رمضان با هجوم امریکا-اسرائیلی شروع شد. در ضربه اول، رهبر انقلاب و جمعی از فرماندهان ارشد نظامی به شهادت رسیدند. اما حلقه‌های بعدی زنجیره نقشه امریکا-اسرائیلی مطابق پیش‌بینی آنها محقق نشد. قوای نظامی ایران به سرعت وارد مقابله نظامی بازدارنده و تدریجاً هجومی شد و ملت پشتیبان نظام نیز به سرعت «خیابان» را به تصرف خود درآورد. حضور بی‌وقفه ملت در خیابان حماسه آفرید. نه تنها مانع نقش آفرینی گروه‌های ترور شد، بلکه مقدمه روح‌افزایی، حس وحدت و قوام روح سلحشوری ملت گردید. در این هنگام مسئولان کشور نیز که پی به خاصیت عملی «خیابان» برده بودند، بی‌وقفه بر تداوم حضور ملت در «خیابان» پای فشردند. به سرعت سیاست حفظ «خیابان» برای حفظ نظام به سیاست اصلی جنگ رمضان بدل شد. «شما خیابان را داشته باشید، ما میدان را خواهیم داشت» (مجید موسوی فرمانده سپاه ۱۲/۱۲/۴۰۴). «حضور و مشارکت [در خیابان] واجب کفایی محسوب می‌شود» (آیت‌الله سیستانی ۱۶/۱۲/۴۰۴). «این سرباز کوچکتان سه درخواست از شما دارد: خیابان، خیابان، خیابان» (قالیباف ۲۰/۱۲/۴۰۴). «باید حضور مؤثر در صحنه حفظ شود، چه به صورتی که در این روزها و شب‌های جنگ از خود نشان دادید و چه به صورت انواع نقش آفرینی‌های مؤثر در عرصه‌های مختلف» (آیت‌الله مجتبی خامنه‌ای ۲۱/۱۲/۴۰۴). «قسم می‌خورم حضور مردم در خیابان‌ها ثوابش به مراتب از عبادت در سحرهای ماه رمضان بیشتر است» (آیت‌الله مروی ۲۶/۱۲/۴۰۴). شکل‌گیری ادبیات دینی و اجتماعی در تأیید مقام خیابان و اهمیت آن در سرنوشت جامعه، دستاورد توطئه‌های امریکا-اسرائیلی در سال ۱۴۰۴ بود. بروز رویدادهای بی‌نظیر در فضای خیابان مؤید ظرفیت بزرگ آن در ساخت و تعیین سرنوشت اجتماع است. اگر قرآن به شهادت آیه «ان الله لا یغیر ما بقوم حتی یتغیروا ما بانفسهم» (سوره رعد، آیه ۱۱) سرنوشت جامعه را نتیجه وضع افراد آن دانسته، قهراً «موقعیت» رشد افراد امری راهبردی تلقی می‌شود. در اینجا نقش «خیابان» به مثابه «مکان» تجربه عملی انسان در معاشرت با اجتماع یگانه می‌گردد. همین نقش برای خیابان کافی است تا مدیران و برنامه‌ریزان دیگر خیابان را صرفاً ابزار تردد نشمارند. بلکه آن را «مکان» ظهور قوای نهفته در اجتماع بدانند و در هنگام برنامه‌ریزی، طراحی، ساخت و مدیریت، متوجه باشند که موضوع کارشان مهمترین اندام شهر و مدرسه انسان‌سازی و جامعه‌سازی است. خیابان همان‌طور که ساحل نجات جامعه در تقابل با هجوم امریکا-اسرائیلی بود، در مرحله ساخت کشور نیز فرصتی بی‌بدیل است. باشد که شناخته شود.

مدیرمسئول
سیدامیر منصوری
amansoor@ut.ac.ir

COPYRIGHTS

Copyright for this article is retained by the authors with publication rights granted to Manzar journal. This is an open access article distributed under the terms and conditions of the Creative Commons Attribution License (<http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

نحوه ارجاع به این مقاله

منصوری، سیدامیر. (۱۴۰۵). جنگ بر سر خیابان. منظر، ۱۸ (۷۴)، ۳.

DOI: [10.22034/manzar.2026.242076](https://doi.org/10.22034/manzar.2026.242076)
URL: https://www.manzar-sj.com/article_242076.html?lang=fa

